

Sy-li spéwał,
Pilnje džélał,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Préz spař méry
Čerstwosó da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óel
F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjež knihicziščeženi w Budyšinje a je tam ša šchwórtlétnu pschepłatu 40 np. dostacž.

1. advent.

Matth. 21, 1—9.

Šlaj, twój kral pschińdže ł tebi!
nascha adventska powjescž.

1. Wón pschińdže ł czichej myšlu.
2. Kak jeho powitamž?

1. „Šlaj, twój kral pschińdže ł tebi!“ to je lubosna, hnady-pólna powjescž, kotraž šo nam dostawa pschi šafstupjenju do noweho hnadneho léta. Bohu budž džak, šo šašo tule powjescž ł njebjes šašlyšchamy. My wěmy, šchtó je tón kral, kiž ł nam pschińdže. To je tón kral, wo kotrymž je Bóh w 2. psalmje wuprajil: „Ša šym šwojeho krala postajil na šwojej šwjatej horje“, kotrehož pschitřad do šwěta šu profetajo wěščežili, tón kral, kotremuž ma šo po 24. psalmje pucž pschihotowacž, šo by nutscžahnył: „Wotewřcže wrota šchěroko a czinče durje na šwěcže wyšote, šo by kral czescže nutscžahnył.

Wón je pschichol. A šczenje 1. adventa nam jeho pschińdženje pschipowjeda, kak wón nutscžehnje psches wrota Šerusalemste. Wón je méry a czicheje myšle. Šaj, czicheje myšle a pólny myšlow mēra je wón nad nami — tajki wón pschińdže ł tebi a łe mni. „Mój mēr ja wam wostaju, mój mēr ja wam dawam!“ tak wón naš ł nowa strowi. Wón łe kóždemu pschińdže. Niž jenož ł bohatym, ale tež ł khudym; niž jenož ł pobožnym, ale tež ł hrěšnikam; wón pschińdže ł strowym a khorym — a tež ł

mrějazym. Wón pschińdže naš wobhnadžicž, trošchtowacž, nam pomhacž, naš wumóz, šbóžnych czinicz!

2. Kak powitam ja tebe — tak kłinczi nam šašo ł wutrobny lubny stary adventski thěrłusch. Kak jeho powitamž? to je nasche adventske praschenje. We wěrje jeho powitamž. Wěr, šo chže ł tebi pschicž, hdžežkuliz šy a šchtožkuliz šy. Wón pschińdže roškasowacž, kaž w šczenju šwojim wuczomnikam roškasuje a woczafuje, šo my po jeho pschikasnji czinimy. „Nowu pschikasnju ja wam dam, šo byšcže šo mješ šobu lubowali, kaž ja waš lubował šym, šo šo tež my jedyn drugeho lubujecže.“

Wón pschińdže, šo wot naš bjerje nasche wobcžežnoscže. Cziny my kaž lud w Šerusalemje. Wupłětajmy šo šuknju, draštu šamoprawdoscže a šcželmy ju na pucž, kaž tam lud w Šerusalemje; czin wot šo wobcžežnoscž šwojich staroscžow — a czin je na wutrobu šwojeho Šbóžnika — a wěr, šo šo wón ša tebe stara! — Šłyšchich wolanje „Hosiana“? Wješel šo tež ty šwojeho Anjesa a wyštaj: Šlaj, wón pschińdže pomoznil a prawy. Wón šam móže tebi pomhacž. Wón pschińdže ł tebi czicheje myšle. Spéwaj jemu, hnadnemu kralej, kiž ł nowa pschińdže se šwojim šbožom, se šwojej hnadu, se šwojim šłowom, ł jašnoscžu šwojeje wěrnoscže, se šwojim žohnowanjom, se šwojej šwěrnoscžu — špéwajecže jemu nowy thěrłusch! Šhwal teho Anjesa a njesapomú jeho dobrotow!
Šamjen.

Adventske pošelstwo a pohnuwanje.

(Rom 13, 11 scz. a Mat. 3, 3.)

Hłós (519): Wozucźće! tón hlós waš woła.

Wito nowe wustupuje,
Czaš hodowny ƚo pschibližuje,
Adventske spěwy wozucźa!

Nastawa dzeń sboža s nowa
A stawacź se spanja naš woła,
S cźmy powołaných do ƚwětla;
Nóž je ƚo minyła,
Nam ƚwětło seskhadźa

Nowe s Boha! —
Duž wozucźmy
A stawajmy,
So s cźmy do ƚwětla pschińdźemy!

* * *

Knjes je njebjeƚow a semje,
Niž khudy pschińdže w Bethlehemje
A nam jako cźłowjeł do ƚwěta;
Blizi s nim ƚo wumoženje
A wschjeje stwórbny wobnowjenje;
Hlaj! njebjeƚa wón wotewrja,
So jašnosć krašnosće
Do czaša s wěcźnosće

Eso nam blyšćeći;
Esny Boži je
Esam žiwjenje
A s žiwjenju naš dowjedže.

* * *

Pschihotujće Knjesej rady
Cžer jeha, žohnowani s hnady,
A krala ƚwojoh' witajće!
Semu lubje sczjeće palmy
A dźakne sanoschujće psalmy,
Esso wobhnadźeni sradujće!
Ach, wschitzy s wutrobje
Tak ƚwojej napravće
Pucź wschał Knjesej,
So pokutnje
A we měrje
Advent nětł jeha ƚwjećicze! —

„Cźłowjeće, ƚo njekomdź A shotuj temu kralej pucź,

Niž jara cžichej myšle je A s wěcźnej hnady s tebi dže!“
— naš adventski khěrluš s budźuje a nuczi. Duž ƚebi hnadny czaš wufupmy!

A. Knjes w D. ras s jenej žonu wo nufnocze noweho narodženja rěcžesche. Jako žaneho hewascheho samolwjenja wjazny njemějesche, wona džesche, so to drje žaneho tak wulkeho khwatka nima.

Dwaj dnjej posdžišcho tamny knjes nimo teho ƚameho doma džesche, hdyž kašecź nuts njeƚechu, do kotrehož dyrbjesche mloda, móžna žona ƚo položicź, kotraž psched dwěmaj dnjomaj měnjeseche, so ma hišće na dosć czaša s wobroczenju. Hišće tu nóž, kotraž na naspomnjene rosrěcžowanje scžehowasche, bēsche wona wumrjela. —

B. Někdy, tak M. N. powjeda, po morju pucžowach. Mjes ƚobupucžowarjami bē tež Sendzelčan, sđželan, rosomny muž, s kotrymž mějach tak někotru lubu sabawu. Posledni džen pucžowanja s nim s boka drubich na wuftrynje stejach. Po někotrych hodžintach dyrbjachmoj ƚo dželicź, ƚnano na pschezo, a w tutej myšli s nim khutnje wo sbožu jeha dusche rěcžach. Dokelž moje ƚłowa pscheczelnje a ƚedžbliwje jimasche, jemu wēž prawje blisko s wutrobje klasć phtajo nēscho wobschěrnišcho wumyšl nascheho wumožjenja, w ewangeliu wosjewjenty, roskładowach, wo cžimž wón, runjež derje roswucženty a pschemyšlowazy muž, na sđacze žaneho praweho srošymjenja njemějesche, hdyž jemu s dobowm te wulke a ƚwjate pschicžiny prjódžeržach, kotrež ewangeliu nam mjenuje, so bychmy ƚo s Bohom sđednacź dali.

Wón bē hladajzy hnuty a jeha woczi ƚylsowaschtej. „Sa wam wobkrucžam“, wón skoncźnje džesche, „so wěrnosć waschich ƚłowow hluboko sacžuwam, a ƚo nadžijam, so czaš hišće pschińdže, hdyž —“ — Sa jeha satoržech: „Njeje-li tónle czaš nětko pschischol, njemōžecze ƚo nadžecź, so hdy pschińdže. Boži Duch nad wami džela. Wón to pschezo cžinicź njebudže. Srudžicze-li jeha s wotstorkowanjom, njewopuschczi wón waš?! Skomdžicze-li sjojne wofomiknjenje, budže wone ƚo wrócecź?“ — Nucžach jeha, so by ƚo Bohu podal a s temu pschidach, so wscho to hnucze, kotrež bēsche widžecź dal, mi žaneje nadžije sa njeho sčicžecź njesamōže, je-li by wēž wotstorkowal. —

Po někotrym czašu list wot njeho dostach, w kotrymž mi powjedasche, so je Bōh moje roskłódne ƚłowa nad nim žohnowawšchi jemu hnady sročžil, pucź s njebjeƚam nastupicź. —

—n.

Mały hušleť.

Sako hrabja Zinzendorf na jentym ƚwojich předaškich pucžowanjom tež do bliskosće Nürnberga pschińdže, jemu na krajnej drōšy hólčez napischecžiwu stupi, kotryž na njeshłohowaných hušlach wschelake spěwy a reje hrajesche a ƚebi sa to wot nimoduznych mału jałmožinu wuproschowasche. Město teho so by jemu tu, kaž to drusy cžinjachu, pschicžipnył, hrabja stejo wosta a ƚo woprascha: „Praj, mój mały, mohł ty ƚnano tež choral hracź?“ „„To drje móžu““, wón wotmolwi, a hrabi ƚo spodobasche, so hólčik, prjedy hacž sapocža, hušle tak cžisće hłohowasche, kaž to jich staroba a hewascha wobstejnoscź dowolesche. Potom hrajesche wón khěrluš: „Budź cžesć a khwalba Wjeršchnemu“ bjes smylka a sastorka. „Derje wuwjedžene“, khwalesche Zinzendorf. „Alle praj, mōžesch ty tež sčesćijansku wěru?“ Hólčez ju bjes sastorkowanja wu spěwa. „A tak steji s kasnjemi?“ ƚo hrabja dale praschesche. Tež tule pruhu mały s počnej spokojnosćzi wobsta. Pschi tym jeha mōdrej wócžzy tak sprawnje a njewinowacze sbladowaschtej, so bu hrabi cžoplo a mjekto wołolo wutrobny, wošebje jako sšoni, so mały hrajeť bjes starscheju a pscheczelow žyle wošamocženty na ƚwěcze stejesche. Cžim dlěje wón s nim rěcžesche, cžim bóle bu jemu sa wěstosć, so bēsche jeha Bōh runje teho dla tónle pucź wjedł, so by ƚo sa khudeho wopuschcženeho staral.

Duž dha wón jemu s wótzowškej miłosćzi ruku na hłowu položil a ƚo jeha woprascha: „Praj mi, moje džeczo, chžylo ty drje so mnu hić? Sa chžu ƚo sa tebe staracź a tebe, da-li Bōh, tež w hudžbje nēscho hōdneho nawucžicź dacź.“ Duž sablyšcžišchtej ƚo mōdrej wócžzy w jašnej sbožownosćzi a ƚlub sa žiwjenje bē scžinjenty. Zinzendorf ws a jeha ƚobu do Herrnhuta a starasche ƚo na kōžde waschnje sa jeha roswucžowanje a jeha wocžehnjenje.

S khudeho hušleťskeho hólčez a bu hōdny muž a wuštojny organista, wo kotrymž jeha pschipošlucharjo wobšwědcžowachu, so

je jim pod syntami jeho byrglow w duschi bylo, kaž bychu wschitke časne starosće a puta s nich swotpadowale a woni s radošču pokluchacž směli khwalospěwam njebjeskich wójstow.

F.

Aludracžk.

Se-li wěrnno, so je wobmjesowane wědomstwo strašna wěž, dha dyrbi dospolna njewědomosć hišće wjele strašnišča byčž, wošebje hdyž čže něšto wo praščenju rěčecž, wo kotrymž ani najmjeńšeho wopšchijecža nima.

Ras jedyn duchowny do želešnicžneho woja sastupi, so by do nětajkeho sdaleneho města pucžował. Lědma čas jědžišče, so zusbnił, jemu snapschecža šedžazh, s nim do rěče da, a mjes nimaj šlědowaza rosmotwa nastaj:

Zusbnił: „Sa mam sa to, so scže Wy duchowny.“

Duchowny: „K službam.“

„Rosymicže Wy tež rěče, w kotrychž běšče biblija w sastawje pišana?“

„Sa šym je něšto studował.“

„Wěšče, po mojim nahladže nješměl ničo prawo k přědowanju dostacž, doniž wón s dofanjanyh mišchtrom starh rěčow a biblijskeje stawisny njeje. A je-li wón to, dha wulki džěl biblije jako wopacžny na boł položi a budže šbntf žyle hinał wuložowacž, hač je to waschne theologow.“

So krotkej sastawzy so duchowny woprašča: „Kak daloko Wy po tutej šmushy pojedžecže?“

„Sa čžu hač do M.“

„Dha mamoj pschijomnosć, tsi hodžiny hromadže byčž. No, ja šebi myšlu, so móžu něhdže tsi stawy hebrejszy s přěnich knihow Wójsašowhych a runje tak wjele grichiszy se scženja šwjateho Sana s hlowy prajicž; Wy so bjesdwělnje wustejicže, roššudžicž, kotre džělby wo tym šu wopacžne, a budžecže mi s dobom tež na to so počahowaze dopočasna sa to podawacž móž.“

„D ja wo mowhych rěčach ničžo njeroshymju“, běšče wotmowta, a zusbnił sawali so do mjelčženja, kotrež so sa žyly šbntf jěšby wjazh nješchetorhny.

F.

Boža pomoz.

Se Bóh na našej stroni,
 Štót šchodžicž samože?
 Nječ nješchecžel naš honi,
 Tón Knjes nam blifko je;
 Štótž wutrobu a ruzh
 K njom' modlo posběhnje,
 Tom' pomozny je duzy,
 Šoh' šylni we šlowje.

Kak twjerdže steji šlowo,
 Na šhrysta šložene,
 Nam šwjeczi myšle s nowoh',
 Šot Boha wodžene;
 Šoh' šlowo, parla krašna
 Šot drohich kamjenjom,
 Ša šwěczi so nam jašna
 Šacž tam do njebjehow.

G. Šelaf.

Šhuda šyrota.

We šrawizach mějesche psched nimale wóšomdžepacž lětami Šmochez wuj rjane burške šublo. Šona bě jemu wumrjela, wón

pał mějesche wot njeje dweju šynow, kotrymajž Šan a Šětr rěčachu Šaj pachotaj běšchtaj derje šrosčženaj, k temu pilnaj, džělawaj a špróznawaj.

Šot jeju mladosće šem bě Šmochez wuj wobeju s napominanjom a s dobrym pschikladom na to hnal, so dyrhješchtaj jemu we hospodářstwe pomoznaj a šlužomnaj byčž. Šaj hólzaj pał we šwojich myšlach hromadže nješchahajšchtaj. Šan bě gramny, nahrabny, škupy čłowjek. Šón radh žadhn čerwjeny pienježk s móšchne njewsa, hdyž bě jón do njeje tyknył. Šsmilenje a lubosć k ludžom wón nješnajesche; lašomstwo a pienježna lubosć w jeho duschi knježeschej. Šětr bě hinašchi. Šón njebě lohko šmyšlenny, so by pienjesh roščžikak abo pschecžinjal, ale wón lubowasche šhudhych a darjesche jim radh; wón nikoho nječžiščesche a nikomu s dobrej wolu žanu šchidwu nječžinjesche.

Šmochez wuj njebě žadhn bohatty muž; wjele bóle mějesche wón kruč dolha na šwojim šuble. Šeho pola a šufi pał jemu rjenje nješechu, so móžesche we dobrhych lětach daš derje wotwjesčž a hišče něšto sa hubjene lěta na boł kšacž.

Dokelž pał běšchtaj jeho šynaj wotroštkaj, jeho žona, ta šwěrna hospoda, wumrjela, wón pał počžinasche stary byčž, dha wón wobšamny, so na wumjeńk šydnycž. Šan čhysche so ženicž a Šětr mějesche Šentez Šertu lubo, kotraž bě pěna a počžiwja holecžka, ale šmjercž šhuda. Šmochez nan napschecžiwu temu, so čhysche ju Šětr šebi bracž, ničžo njemějesche. Šón Šentez šmotrowe džěczi šnajesche, so běchu pilne a čžicheje myšle. Šan pał na tajke pschedowšacže šwarjesche. Šón bajesche, so je ta holza šhuda proščeřka, so nima čerwjeneho pienježka we šamozenju, so Šětr napošledk, hdyž ju šebi wšimje, na proščeřki kš pschidže, a tajke a hinaške. Šón radžesche, so dyrbi Šětr Šertu wopuščecžicž a radšcho sa bohatej hladacž, so je doščž bohattyh holzow w šrawicžanškej wošadže, kiž bychu sa čžescž džeržake, so na njeho wudacž. Šajke Šanowe rěče Šetra žalošnje hrjebachu a hněwachu. Duž bratraj husto twjerdže hromadu šjedžeschtaj a napošledk so tak šwadžišchtaj, so žane šlowcžko hromadže njerěčžeschtaj. Šodarmo bě, so nan jeju napominasche a na Šože šlowo dopomnjesche, kotrež praji w šš. 133: hlaj, šak pěne a lubošne je to, hdyž bratšja we jenej myšli hromadže bydla: pschetož tam wudžela tón šnjes žohnowanje a žiwjenje na wěczne. Šale bratrowska nješchecželnosć bě so šhuboko šatorjenila a pschěža bratrowskeje lubosće bě šdusčena. Šbože bě teho dla, so Šan na to myšlesche, hdyž by so woženil a so druhdže na žěntwu šhodžesche.

We šufezach bě wudowa, kotrež ludžo „štara šuntwora“ rěčachu, dokelž wona šoždemu, kiž mějesche s nej něšto čžimicž, krej wuzyža, to rěka, šoždeho wujeba a wot šoždeho, kiž šebi pola njeje pienjesh počžowasche, židowšku daš šjeresche. Šona bě bohata, ale tak nahrabna a lašomna, so šebi šamej jědž nješchecžesche a so njewoblešasche, kaž drušy ludžo. Šostorhana a šaplatana, kaž proščeřka, lažesche po šwojim domje wokoło a bě nječžišta a nješchwarna kaž žganka. Šona wobšedžesche rjanu žiwnosć a mějesche na nej šlamarnju. Šeje waha a měra bě njeprawa a šchtož wona pschedawasche, bě wscho na jebanje pschihotowane. Šona drějesche a drapasche a šchtrabasche wscho hromadu, so bě to hrěch a haniba. Šejny njebo muž bě šprawna duscha byl. Šona bě jeho pał tak čžwilowala a hněwala, so wón bóršy wumrje. Šuta štara šuntwora mějesche jenicžku džowku. Ša šama bě na pohladanje dusčna doščž, ale we wschěm na šwoju macž podobna; škupa, nahrabna, nječžišta holza, so ju ničo wjele mil daloko njerodžesche. Šacž a džowka šmjerdžeschej wot njedobreje šhwalby, so žadhn rošomny a pěny hólz jimaj blifko nješchidže, a so by so šoždy hanibowal, hdy by wo nim rěčalo, so wón do šufez k mlodej šuntworje na žěntwu šhodži.

Šan, kiž njemějesche žanu čžescž w žiwocže, ale dobrej wocži

sa kulojte pjenjeſy, džěſche tam na žěntwu. Dofelž kóždy ſwojeho runja lubuje, bě ta wěz bórſy na čžiſte. Starý Rmochez nan njeprajeſche k temu ně a wobſamkny, ſo na wumjeńt ſydnęć. Pětr doſta kubło a dyrbjeſche ſwojemu bratřej Zanej 800 toleń wudacž. Dofelž pať ſebi tón tute pjenjeſy na měſcze žadaſche, dha ſebi Pětr wulki dołh nacžini a mějeſche jara čžežki ſapocžatł.

Alle ſa to wón tež ſwoju Hertu ſa žonu doſta, kotraž drje jemu žane kubło ſobu njeprajieſke, ſa to pať pilnu ruku a pětnu bohobojaſnu wutrobu. Wona porodži jemu ſa poľdra lěta luboſnu džowcžicžku. Wot tuteho poroda ſem pať woſta wona ſhorowata, a hdyž bě ſo lěto minyło, ležeſche wona na marach. To bě ſa Pětra wulke njeſbože. Kóždy jeho wutrobnyje wobžarowaſche, pſche-tož wonaj běſchtaj jako dobraj mandželſtaj žiwaj bylaj, to rěka, w luboſcži, w jednocze a we měrje. Pětr ſam bě pſches tuto wotemrjecze ſwojeje mandželſkeje hłuboko ranjeny; wjeſele a ſpojoj-noſcž njechajſchtej wjažy do jeho wutrobny pſchicž. Wón ſebi ſtary čžetu ſa hoſpoſu pſchiſtaji, kiž jemu ſwěru ſkuzjeſche. Alle wón pſchezo hłubſcho do njeſboža ſalěje. Nětotre lěta ſa ſobu běchu jara hubjene žně; krupty jeho pola trjedichu a ſta hroſna ſhorofcž jemu krawy w hródži mori. Pſches to wſchitko naſtachu Pětrej čžežke ſtaroſcže, ſo jemu žiwjenje lube njebě. Wón nihdže na žadny palenz njechodžeſche, ſwěru a pilnje džělaſche, žadny kroſchit njenuſnje prjecž nječžiſkaſche a tola jeho wěz do přědka hič njechajſche. Těho jeničke wjeſele bě jeho luboſna džowcžicžka Emka, to jeničke kubło, kotrež bě jemu jeho ſaje ſemrjeta mandželſta ſawoſtajila. Tutu ſwoju lubu Emku wón ſ wutrobu lubowaſche a woczahny ju we wſchěm napominanju k temu Rnjeſej. Za pať ſacžewaſche, kaž rjana rōžicžka. Mjes wocži bě wona hiſchcže rjenišcha dylłi jeje macž a jeje wutrobicžka bě čžicha, wjeſela a pětna, ſo kóždy, kiž ju widžeſche, ju lubowaſche. Těje mōdrej, nje-winowatej wōcžy ſo luboſnje a w ſprawnej njewinoſcži ſmějko-taſchtej, ſo dyrbjeſche jej kóždy dobrę bycž.

Š nim Pětr žane towaſtwa njemějeſche, ſhiba jenož ſ Prawi-čžan mlynkež čžlowjeſomaj. Mlynkwa a Pětrowa njebo žona běſchtej wot młodoſcže ſem dobrej ſnatej bylej, a teho dla ſo tež taj mužej ſeſnaſchtaj a hrcmadu džeržeſchtaj. Tuczki mlynkež ludžo běchu tež ſprōzumiwi čžlowjeſojo. Wot wſchitlich wo wſy běchu lubowani. Woni běchu drje jara bohacži, ale pſchi tym njeběchu ani hordži ani laſomni, a woni ſe wſchěmi, kiž pola nich mlěcž dachu, derje čžinjachu. Mlynkežy mējachu jeneho jeničkeho ſyna, kiž bě poľdra lěta ſtarſchi dylłi Emka. Mlynkež Surl a Rmochez Emka teho dla huſto hromadže hrajeſchtaj, hromadže do ſchule ſhodžeſchtaj a běſchtaj ſtoro kóždy džen hromadže. Wonaj běſchtaj ſebi dobraj a to trajeſche tať dołho, hacž hromadže na pacžerje ſhodžeſchtaj.

Sako bě Emka ſe ſchule wuſtupila, ſo jene njewjedro po dru-him na Rmochez dom waleſche. Šta ſhorofcž ſnježeſche wo wſy, kotraž wjele čžlowjeſow mori. Najpriedy Rmochez džěd wumrje. Wón bě lědom wocži ſamknył, dha pſchiběža Jan ſ Rukez. Tón žyly čžaſ, ſo bě ženjeny, njebě ſo wón pola nana a bratra poľaſal. Tať rucže pať, hacž bě ſlyſchal, ſo bě nan wumrjeł, dha wón ſhwataſche, ſo by ſwōj poſłedni džěl wot nanoweho ſawoſtajeńſtwa brał. Pětr ſo ſ nim wadžicž njechajſche, doniž luby nan na marach ležeſche, a pſchiſwoli po tajkim k wſchemu, ſchtož ſebi jeho bratr žadaſche. Tón pať pſcheda wſchitko, ſchtož na njeho pſchińdže, prjedy hiſchcže, hacž bě nanowe čžělo do ſemje poſchowane, džěſche ſobu k pſchewodženju a wot pſchewodženja dom do Rukez. Tajke njeprajieſtojne a njeluboſne ſadžerženje Žanowe mjerſaſche Pětra ža-łoſnje. Wón bě wjele nozow pſchi ſhoroložu nana ſtražowal; k temu ſo něť to mjerſanje a rubjenje pſchidwa. Těho dla dołho njetrajeſche a wón na ſhoroložu ležeſche. Debri ſuſodžo, woſebje

mlynkež ludžo, jeho wothladowachu a wodnjo a nozy pſchi nim woſtachu. Alle Pětr wumrje a Emka bu ſyrotka.

(Pſchichodnje dale.)

R i ſ t y.

V.

Luby wujo!

Dženka čžu Čži poľaſacž, kajkeho čžlowjeka ma woczehnjecž ſ džěſcža ſčžinicž.

Ma tule praſcheń ſu wucženi wſchelako wotmolwjeli. Seni ſu prajili: k roſomnemu čžlowjeki, kiž ſo ſa ſwět hodži. Roſom ma ſo wōtſicž kaž nōž, potom mōžeſch ſo ſ nim pſche wſcho pſche-dobycž. „Roſom dyrbi knježicž! Roſom je w kraju ſ kralowej!“ něhdy lud w Pařiſu woľaſche, wuhlada w někajkej žōnſkej bohowku roſoma, ſadži ju na wōs a wožeſche ju po měſcze.

Druſy ſu temu ſnapſchecžiwili: Najwažniſcha wěz roſom njeje. Widžicže, ſchto ſu Franžowoſojo ſ nim ſapocželi! Njebočžicžtaj Hans Depla a Wots Tunka ſtaj tež roſom wōtſiloj a ſtaj pōdla ludži ſchtrěkoj, a to njeje jara pětnje bylo. Roſom je ſawjedny. Wažniſcha hacž wón je pobožnoſcž, pſchetož čžlowjek je ſa nje-bjeſa ſtworjeny a k Božej podobnoſcži.

Alle temule wuſhudej tež wſchitzy pſchihłowowali njeſu, prajizy, ſo jeno w nabožinje woczehnjene džěcžo ſebi poſdžijcho ani hłěba ſaſłuzicž njemōže, dofelž je njelepe woſtało. Depeho čžlowjeka wſchudžom trjebaju; lepoſcž je ſa džělacžerja trěbniſcha hacž wulki roſom, wona je w ſwěcže wulke wězy doľonjała.

Tať a hinať ſu ludžo wo woczehnjenu ſudžili. Ša mēnju, ſo w kōždym wotmolwjenu něſchto prawe tčži a ſo ma ſo džěcžo k tajkemu čžlowjeki woczahnjecž, kiž by byl roſomny, lepý a pobožny. Tajke woczehnjene žada wukublanje wſchěch čžělnych a duchownych mozow čžlowjeka a čžini jeho ſhmaneho ſa čžaſne a wěcžne žiwjenje.

Ty ſy mi rať prajil, wujo, ſo je ſłōncžna rōža ſnamjo dobreho čžlowjeka. Šy mēł prawje. Derje woczehnjeny čžlowjek dyrbi tež, kaž tale ſ wolijom, druhim ſ roſomom a ſhmanoſcžu ſkuzicž a tola ſwoje wōcžto pōdla k njeby poſbēnjene mēcž.

W božemje!

Dwōj

. . . ſ.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— 2. adventa budža lětuſche poſłedne ſerbſke kemschenje w ſchžinnej žyrtwi w Draždžanach. Ma tym kemschenju budže doł-holětny ſwěrný wōdžer ſerbſkich kemschenjow knjes ſarať em. Saľub ſwoje roſžoňowaze přědowanje džeržecž. Mly lubnyh Šerbow w Draždžanach a wokolnoſcži namoľowajmy, ſo bych u wbohatej lič-bje k tutemu kemschenju pſchilſchli, božemje prajicž ſwojemu ſwěrnemu duchownemu wōdžerjej a ſpowjednemu wōtzej. Lubi Šerbja domach we Lužicy pať čžyli ſwojim lubym a ſnathym w Draždžanach a wokolnoſcži piſacž, ſo bychu jich dopomnili na ſerbſke kemschenje 2. adventa pſchipoľdnju w 1/212 hodžin.

— 2. adventa budže knjes duchowny Riſchžan ſ Wudeſtež ſerbſku ſpowjedž a kemschenje w Šmjecžkežach džeržecž, na kotrež wokolnyh Šerbow fedžblivnyh čžinimy.

— Šrudna powjeſcž džěſche pōndželu pſches Wojerowſki wokrjeſ. Dotalny krajny radžicžel Wojerowſkeho wokrjeſa Schwarz, kiž běſche we wokrjeſu lubowany a kotryž je ſo wo roſ-witwanje tuteho wokrjeſa wulzy ſaſłuzbny čžinik, je, kaž ſo piſche, w čžežkich myſlach w Barlinje, hdyž na ſhěžorſtrowej banzy ſkut-łowaſche a hdyž dyrbjeſche w bližſchim čžaſu wažne ſaſtojnſtwa do-ſtač, ruku na ſo ſložil.